

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko [...] F. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20
lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego, oddalając wniosek w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 19 września 2017 r. ustalił, że powód K. S. świadczył pracę w ramach stosunku pracy na stanowisku operatora ładowarki u strony pozwanej w [...] F. Sp. z o.o. w L. w okresie od 1 maja 2016 r. do 10 lipca 2016 r. (pkt I); zasądził od strony pozwanej [...] F. Sp. z o.o. w L. na rzecz powoda K. S. kwotę 2.168,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę (pkt II); oddalił powództwo w części, w której powód domagał się ustalenia, iż był zatrudniony za wynagrodzeniem 2.400 zł netto miesięcznie (pkt III) oraz zasądził od strony

pozwanej na rzecz powoda kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt IV).

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w L. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż: - w punkcie I powództwo oddalił, - w punkcie IV koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie zniósł, - w punkcie V wskazaną w nim kwotę określił na 39 zł; uchylił zaskarżony wyrok w punkcie II co do kwoty 1.400 zł i w tej części sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L. - I Wydziałowi Cywilnemu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w tym zakresie, nie naruszając rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie w pozostałej części (pkt II); oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie (pkt III); oddalił apelację powoda (pkt IV); zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 110 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt V).

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 22 k.p., przez przyjęcie, że łącząca strony umowa nie miała charakteru pracowniczego stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnił oczywistą zasadnością skargi, bowiem „zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa”, skoro „z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób niebudzący najmniejszej wątpliwości, że strony łączyła umowa o pracę. Spełnione zostały wszystkie elementy umowy o pracę zdefiniowane w art. 22 k.p.”

Strona pozwana wniosła o odrzucenie bądź oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do

rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powoda znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem twierdzenie o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem „zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa”, skoro „z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób niebudzący najmniejszej wątpliwości, że strony łączyła umowa o pracę. Spełnione zostały wszystkie elementy umowy o pracę zdefiniowane w art. 22 k.p.” nie jest równoznaczne z „oczywistym naruszeniem prawa”. Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenia skarżącego o tym, że umowa zawarta przez strony spełniała wszystkie elementy umowy o pracę zdefiniowane w art. 22 k.p. Takie sformułowanie bez analizy wchodzącego w grę przepisu oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do jego naruszenia, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w pkt 1 sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Odnosząc się do wniosku strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, wskazać zaś należy, że zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 i w związku z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 99 i art. 98 § 3 k.p.c.). Opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego przez stronę byłaby wydatkiem pełnomocnika tej strony i wchodziłaby w skład kosztów procesu, gdyby obowiązek jej uiszczenia wynikał z przepisów obowiązującego prawa. Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (jednolity tekst: Dz.U.

z 2018 r., poz. 1044 ze zm.), nie podlega opłacie skarbowej złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawach zatrudnienia, wynagrodzeń za pracę. Niniejsza sprawa, w której przedmiotem sporu jest ustalenie istnienia stosunku pracy, jest sprawą dotyczącą zatrudnienia, w której nie ma obowiązku uiszczania opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, które z mocy ustawy nie podlega tej opłacie, nie stanowią zaś kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony i nie ma podstaw do zasądzenia równowartości tej opłaty od strony przegrywającej proces.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w pkt 2 sentencji.